

Györe Bori

Fent lenni

A szokásos ritmust dobolom, összeérintve mutató- és hüvelykujjaimat. Tta-tatatata-taa-ttatta-tta-tatatata-taa-ta. Szinte mindig velem van. Néha formák is, például háromszög. Mondjuk felteszem a lábam az asztalra, és a lábfejem ide-oda mozgatásával háromszöget írok le a levegőben. Tulajdonképpen ez is a ritmust követi. Kettőt jobbra, egy föl, egy balra le és gyorsan jobbra kettő – kész a háromszög. Nem tudom, mióta van velem a ritmus. Először néhány éve vettem észre, amikor a férjem megkérdezte, mit csinálok a lábammal. Azelőtt soha senki nem töltött velem annyi időt, hogy feltűnjön neki. Azelőtt soha senki nem szeretett.

Már akkor felfigyelek a szőke, majdnem kopasz férfira, akinek feltűnően nem a sajátja a fogsora, amikor megvesszük a jegyet. Csalhatatlan az arcmemóriám, azonnal tudom, ha már találkoztam valakivel, pláne, ha közeli viszonyban voltam vele. Huszonöt éve nem láttam Márkot, most mégis biztos vagyok benne, hogy ő az.

Hatvannak néz ki, pedig biztosan nincs annyi. Utoljára azt hallottam róla, hogy börtönben van, már megint. Jó napot kívánok, Orosz úr, mondta a civil ruhás rendőr, amikor Márk kinyitotta a lakás ajtaját. Csodálatos módon én mindig megúsztam, hogy bevigyenek. Megérkezem, ott ülnek négyen-öten, és mondják, hogy bent tartották őket éjszakára. Olyan előfordult egyszer, hogy én is ott voltam, amikor amolyan kedves házkutatást tartottak – az egyik rendőr jóindulatúan rádobott egy százas papírsepit az asztalon lévő zacskóra és tűre. Emlékszem, az egyik srác, aki nagyon szeretett volna közénk tartozni, de általában kiröhögtük a háta mögött, sose tudta megjegyezni, hogy cöpi, és nem pöci. Mindig rosszul mondta.

Én maximum három napot bírtam ébren, aztán mindig hazamentem. Az igazán kemény arcok hat-hét napig is húzták. Sokan azt hitték, hogy Márknál lakom, pedig sosem laktam ott, néhány nap után mindig haza kellett mennem pihenni. Mire visszamentem, általában átrendezte a lakást. Például DJ-pultot ácsolt, valahonnan szerzett lemezjátszókat, mindig benne volt valami projektben. Időről időre szerzett egy-egy robogót. Valószínűleg lopta. Egy darabig ment vele, bütykölgette, aztán hagyta elrohadni valami utcasarkon. Sose tudtam, mi fogad majd, amikor bekopogok, tíz ember afterezik és szúr, vagy Márk egyedül fekszik a csupasz matracon, se pénze, se speedje, rosszkedvű, tévét néz.

Sosem ért hozzám, pedig sokszor direkt bugyira és kis trikóra vetkőzve mászkáltam előtte. Néha emlegetett egy lányt, akivel már tíz éve együtt van, de mint Colombo feleségét, sose látta senki. Egy idő után kitűztem, úgy kell szeretnem őt, hogy ne várjak cserébe semmit. Abszolút önzetlenül, pusztán az érzésért magáért.

– Nem megyünk? – böki meg a férjem a vállamat.

– Bocs, elbambultam. – Szememmel egyfolytában őt keresem. Pesten régebben milliószor bevillant az arca, nem jön-e szembe valahol, vagy hogy egyáltalán él-e még. De már jó ideje nem gondoltam rá. És hogy pont itt fogom újra látni, Berlinben, sorban állva egy idióta hőlégballonhoz, ez álmomban se jutott volna eszembe.

Úgy indult el az éjszakába, hogy a nyakában lógott a tű madzagra kötve. A pulóvere alatt, mint egy nyakkendő. A madzag nem csak a tűt rögzítette a nyakában. Azzal szorította el a karját. Milliószor láttam, hogyan csinálja. Sokszor bementem vele a vécébe a szórakozóhelyeken. Eleinte viszolyogtam a látványtól, aztán teljesen természetessé vált. Épp annyi jelentősége lett, mint amikor valaki rágyújtott egy cigire.

Néha egy-egy haver megnézte a karomat, de én kiröhögtem őket, sose szúrta volna meg magam, ebben az egyben biztos voltam. Nem mintha orrba szívni ne lett volna kegyetlen, úgy értem, mondjuk egy hetvenkét órás fentlét. Fent lenni. Mint ezzel a ballonnal.

Magamtól biztos nem találtam volna ki, hogy fizessünk be rá. A férjem ötlete volt. Nagyon rendes ember, de túl sokat nem meséltem neki arról a korszakomról. Nem hiszem, hogy értené. Talán már én sem értem. Illetve dehogynem, túlságosan is jól értem. Minden olyan elképesztően racionális lett. Semmi misztikum. Nem gondolom többé, hogy rossz vagyok, hogy szenvednem kell értelmetlenül, minden sérelmet és reakciót tűpontosan megfejtettem már az életemben. Középkorú vagyok, titkok és örültségek nélkül. Az érzelmeim ritkán ragadnak el. A fiam felnőtt, épp a Balatonnál nyaral.

Márk egyszer, még a húszas éveiben, állítólag lement a Balatonra görkorigival. A rádió is bemondta, hogy valami örült görkorcsolyázik az autópályán. Mintha csak álmodtam volna őt. És talán ő is csak álmodta az egészet.

– Sorry. – Szerencsétlen harmincas nő lép a sarkamra, azt hiszem, egyedül jött. Vannak, akik még ennyi idős korukra se tanulnak meg öltözködni, külön-külön egészen értelmes ruhadarabokat vesznek magukra, de az összhatás borzalmas. Ilyenkor büszkeséggel tölt el, hogy megtanultam nőiesen öltözni. Persze már meg is engedhetem magamnak a jó ruhákat. Te nem vagy nő, nem is viselkedsz és nem is öltözködsz nőként, mondta egyszer Márk. Belém égett a mondat. Nem volt jellemző rá ez a hangnem, meglepődtem, és mintha ő is meglepődött volna. Soha nem ért hozzám. Soha, kivéve azt az egy alkalmat.

– Mikor száll fel ez az ízé? – fordulok a férjemhez, és hirtelen előnt a hála, hogy ez az ember velem van, hogy a karjába kapaszkodhatok majd odafönt. Jó lett volna, ha huszonöt évvel ezelőtt is van valaki, akibe belekapaszkodhatok a hetvenkét órás fentlétek közben. Bár akkor nyilvánvalóan nem is lett volna szükségem ezekre a maratoni önpusztításokra. A magány volt ezeknek a napoknak a lüktető szíve. Na tessék. Nem szoktam ilyen érzélgős lenni.

– Ugye holnap lesz még időnk kimenni a piacra? Akarok venni Beninek olyan finom szalámit, amit úgy szeret – fordulok megint a férjemhez, meg se várva, hogy válaszoljon az előző kérdésre. Néha csak úgy kérdezek meg beszéllek mindenfélét, a magam szórakoztatására. Szeretem, hogy ilyenkor a távolba néz, talán nem is hallja, amit mondok, érzi, hogy ez most úgysem fontos. Egy perc múlva viszont váratlanul válaszol, de nem a legutóbbi, hanem az azt megelőző kérdésemre.

– Szerintem kábé öt perc, és felszállunk. Nézd azokat a köteleket. Szerinted elég erősek? – nevet rám, kivillantva majdnem tökéletes fogsorát. Nekem bezzeg összevissza állnak felül a fogaim. Állítólag szexi, szerinte. Kénytelen vagyok elhinni neki.

Márk akkor csináltatta meg a fogait, emlékszem, amikor először kijött a bőriből – mindig így hívta, bőri. Szerintem azért, hogy elvegye az élet a dolgnak. Nem is olyan szörnyű. Előzetesen lenni pár hétig. Egyszer beszéltem vele telefonon, amikor bent volt. Az utcáról, egy fülkéből. Nem emlékszem, miről. Utána jó darabig nem láttam. Én is elmentem külföldre egy időre, összeszedni magam. Sikerült is másképp visszajönni. Márk fogakkal jött vissza. Először nagyon szokatlan volt, hogy nem az a néhány elvásott, fekete kis csonk ül a szájában. Hófehér, hatalmas műfogak csillogtak rám, amikor kinyitotta a száját.

Újra meglátom a szemem sarkából, közben idegesen nevetek a férjem poénján. Körbenézek, körülbelül húsz ember toporog körülöttünk, várva, hogy

beszálljunk ebbe az izébe, látom, hogy mások is aggodalmaskodnak, viccelődnek, angol, német, spanyol szavak foszlányait hozza a szél. Most veszem észre, hogy elég nagy a szél.

– És akkor a készülődő hurrikánról még nem is ejtettünk szót – válaszolok poénna a poénra.

– Ja, igen. Figyelj, én mondtam, hogy ez a két nap baromi izgalmas lesz, te nem hittél nekem, azt gondoltad, hogy végigüljük a dögunalmas előadásokat, eszünk pár pogácsát a szünetekben, aztán helló. – Nevetünk.

Néhány éve ismerkedtünk meg – egy dögunalmas konferencián. Az egyetlen izgalmas dolog ez a férfi volt, aki aztán elég hamar a férjem lett. Harminc-hét éves voltam, amikor megkérte a kezem.

Márk messzebbre sodródott tőlünk, a ballonra várakozó csoporttól kissé leszakadva beszélget valakivel. Vajon egyedül jött, és csak most ismerkedett meg azzal a lánnyal? Vagy együtt érkeztek? Nem látom elég jól, alacsony, huszonévesnek tűnik innen, szőke. Akkor, huszonöt éve is egy szőke barátnője lett, nagyon közönséges lány, festett haj, rózsaszín póló, hosszú körmök. Csodálkoztam. A mai napig hinni akarom, hogy Márk csak zárkózott volt, nem pedig sekélyes. Hogy nem üresség, hanem titkok töltötték ki a lényét. Sokszor elképzelttem őket akkoriban, szex közben. Vajon mit csinálnak egymással.

Velem nem sok mindent lehetett csinálni. Akkor egyszer, amikor megtörtént köztünk, ami azért tulajdonképpen elkerülhetetlennek látszott mindig, szinte nem is voltam magamnál. Három napja voltam fenn, zsibbadtak a végtagjaim, zúgott a fülem, a gyomrom kongott az ürességtől, mégis csak néhány falatot tudtam nagy nehezen letuszkolni a torkomon, mindegyiket leöblítve egy nagy adag vízzel. Nem a többiekkel jöttem el a buliról, egy másik autó hozott el, egyedül érkeztem meg a Kassai térre, Zuglóba. Márk a tizenhét emeletes házban lakott. Felmentem, bekopogtam, de senki sem nyitott ajtót. Lekuporodtam a lépcsőházban. Nem tudom, mennyi idő telt el így, közben folyton kinyújtottam, majd behajlítottam az ujjaimat, remélve, hogy elmúlik a zsibbadás, visszatér beléjük a vér. A nyelvem is zsibbadni kezdett. Amikor végre bementünk a lakásba, lehanyatlottam a matracra. Legalább négyen aludtunk rajta keresztben. Persze még sokáig nem tudtam elaludni, valami különös állapotban lebegtem álom és ébrenlét között – egy idő után egy végtelen kiterjedésű labirintust láttam magam előtt, ami mintha szürke betonból lett volna, és közben egy hang beszélt hozzám hosszan az élet értelméről. Igyekeztem megjegyezni, amit mond, de sajnos másnap semmire sem emlékeztem belőle. Egyszer arra ébredtem – innen tudom, hogy aludhattam végül –, hogy valaki hátulról megfogja a csípőmet, és mintha letolná lassan a nadrágomat. A szobában félhomály volt, a sárga függönyt lengette a nyári szél, izzadt hajam

a homlokomra tapadt. Nagyon gyorsan vert a szívem még mindig. Próbáltam megfordulni, megfogtam azt a kezét, és a vastag ujjakból azonnal tudtam, hogy ő az. Remegtem a boldogságtól, hagytam, hadd csinálja, amit csinál. Aztán újra elaludtam.

– Na, mi lesz? – bökö meg újra a férjem, gonosz kis vigyor jelenik meg az arcán, most már tényleg elindult a beszállás, én meg lemaradtam az előttem állóhoz képest.

– Jó, jó, megyek, csak azt nézem, hogy szerintem ismerem azt a férfit.

– Melyiket?

– Az a szőke, hatvan körüli pasi, ott hátul. Mindegy. Egy régi ismerős.

– Aha. Menjünk, mert lent maradunk.

Bezsúfolódunk a kosárba. Régen mindig úgy képzeltem, hogy a ballon utasai egy kör alakú térben, összezárva lebegnek. A kosár azonban gyűrűre hasonlít, a közepe lyukas, ezért jobbra és balra is csak egy-egy ember fér el egymás mellett. Mi majdnem elsőnek szállunk be, Márk talán majdnem utolsóként, így szem elől tévesztem. Felnézek a ballontra, a hatalmas sodronykötelekre, az üregre, mely köré a vászon kifeszül, és arra gondolok, hogy a levegő semminek tűnik.

– Mit is mondtál, hány méterre fogunk felemelkedni? – kérdezem, és tényleg kezdek izgulni, el is felejték minden mást.

– Á, csak 150 – nevet a férjem. A karjába kapaszkodom.

© Fortepan